

Orten bortom våldet – hur vänder vi utvecklingen?

Jag rördes till tårar när två ungdomar från Fryshusets teatergrupp gestaltade utanförskap i förorten. En scen om rädsla, ensamhet, övergivenhet och sorg. Teatergruppen kommer i samarbete med Dramaten att sätta upp pjäsen *Klipp han* på Lejonkulan med premiär den 30 november. Tyvärr utsålt.

Det här var inledningen till en heldagskonferens om tillståndet i det som brukar kallas utsatta förorter. Orter som för det mesta presenteras som platser för skjutningar, våld, kriminalitet och misär.

Arrangörer var Magelungen och **Ingvar Nilsson** och **Eva Lundmark Nilsson**, som under många år arbetat med förändringsprojekt i den här typen av områden.

Jag gillade konferensens upplägg. Vi placerades vid runda bord, sex – åtta vid varje. På podiet stod inte bara Ingvar och Eva utan också ett tiotal andra kloka människor som på olika sätt är engagerade i förorternas problem. Diskussioner vid borden gavs stort utrymme. Här fanns massor av kunskap, energi och engagemang.

Och vad lärde vi oss? Alla vi som varit med länge har mängder av erfarenheter, av projekt som kommit och gått, av satsningar och idéer som fallit samman i någon sparplan eller omorganisation eller kraschlandat i en ny mandatperiod med nya politiker. Och så är det fortfarande.

De satsningar som görs får inte genomslag just för att de är kortsiktiga. Men också för att de inte är tillräckligt breda. Och för att boende i områden inte bjuds in att vara delaktiga. – Om vi ska vända utvecklingen måste alla samverka, myndigheter, företag och civilsamhällets organisationer, säger Ingvar. Vi måste avstå från kortsiktiga lösningar. Hållbara

satsningar kräver lång tid. Och samverkan. Förortsproblemen är inget vi kan överlåta åt polisen eller socialtjänsten. Alla måste vara med och dra åt samma håll samtidigt. Vi måste också jobba tillsammans med dem som bor i området, ta tillvara den kraft och det sociala kapital som finns.

Varför gör vi inte det?

– Därför att ingen har mandat att se helheten. Stuprören, otåligheten och ettårsbudgeten är hinder. Resurser finns, men används fel.

Ingvar och andra betonade att orten finns överallt och berör oss alla. Antalet områden som ställts utanför blir fler och klyftorna mellan ortens folk och andra växer. Och sådan områden är dyra för samhället. Ingvar som är nationalekonom ger oss en bild som visar att samhällskostnaderna för ett gäng på åtta personer, från 13 års ålder till 27 kostar samhället 140 miljoner.

Således hög tid att agera långsiktigt och på bred front. Jag tänker på översynen av Socialtjänstlagen som ska ta tag i det försummade förebyggande arbetet. Skulle lagen kunna tvinga till samverkan och långsiktighet? Nej, det går förstås inte, socialtjänstlagen berör bara ett av alla stuprör. För att nå resultat i Orten behövs bredare politiska satsningar, över parti- och blockgränser och över mandatperioder.

Gun-Lis Angsell